EVROPSKÁ
KOMISE

V Bruselu dne 25.9.2013
COM(2013) 656 final

ZPRÁVA KOMISE EVROPSKÉMU PARLAMENTU A RADĚ

o případných nových požadavcích na označování textilních výrobků a o studii o alergenních látkách v textilních výrobcích

ZPRÁVA KOMISE EVROPSKÉMU PARLAMENTU A RADĚ

o případných nových požadavcích na označování textilních výrobků a o studii o alergenních látkách v textilních výrobcích

1. Úvod

Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1007/2011 ze dne 27. září 2011 o názvech textilních vláken a souvisejícím označování materiálového složení textilních výrobků[1] (dále jen „nařízení o textilu“ nebo „nařízení“) je jediným odvětvově specifickým právním předpisem EU, který se vztahuje na textilní výrobky[2]. Stanoví podmínky a pravidla týkající se označování textilních výrobků a pravidla pro názvy textilních vláken. Vztahuje se na všechny výrobky obsahující nejméně 80 % hmotnostních textilních vláken, včetně surových, rozpracovaných, hotových, konfekčně rozpracovaných, polokonfekčních nebo konfekčních výrobků.

Článek 24 nařízení o textilu požaduje, aby Evropská komise do 30. září 2013 předložila Evropskému parlamentu a Radě zprávu „ohledně možnosti zavést na úrovni Unie případné nové požadavky na označování textilních výrobků s cílem poskytnout spotřebitelům přesné, relevantní, srozumitelné a srovnatelné informace o vlastnostech textilních výrobků“, k níž budou případně připojeny legislativní návrhy. Záležitosti zkoumané ve zprávě mají mimo jiné zahrnovat systém označování původu, harmonizovaný systém označování způsobu ošetřování textilních výrobků, jednotný systém označování velikostí příslušných textilních výrobků v rámci Unie, uvádění alergenních látek, elektronické označování a jiné nové technologie a používání symbolů nebo kódů k určování vláken, které by byly jazykově nezávislé. Jelikož článek 12 nařízení o textilu zavádí požadavek na označení textilních výrobků obsahujících netextilní části živočišného původu, bylo rovněž zkoumáno možné označování kožených výrobků. Kromě toho měla Komise podle článku 25 nařízení rovněž provést studii k vyhodnocení, zda existuje příčinná souvislost mezi alergickými reakcemi a chemickými látkami či směsmi používanými v textilních výrobcích, a případně předložit legislativní návrhy.

Tato zpráva byla zpracována na základě výsledků studií provedených jménem Evropské komise. Uvedené studie analyzovaly různé systémy označování textilních a kožených výrobků, stejně jako příčinnou souvislost mezi alergiemi a chemickými látkami v hotových textilních výrobcích. Výsledky těchto studií byly podrobně projednány s odborníky z členských států, průmyslovým odvětvím a dalšími zúčastněnými stranami, zejména prostřednictvím skupiny odborníků pro názvy a označování textilií[3]. Studie o označování textilních výrobků zohlednila výsledky studie provedené jménem generálního ředitelství pro vnitřní politiky Evropského parlamentu[4] v roce 2010. Tato zpráva bere v úvahu stávající související evropské a mezinárodní normy a věnuje se rovněž problémům malých a středních

---

[1] Úř. věst. L 272, 18.10.2011, s. 1. http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2011:272:0001:0064:CS:PDF

[2] Nařízením o textilu se ke dni 8. května 2012 zrušily směrnice 73/44/ES, 96/73/ES a 2008/121/ES. Přechodné období pro textilní výrobky, které vyhovují směrnici 2008/121/ES a byly uvedeny na trh před vstupem nařízení v platnost, skončí dne 9. listopadu 2014.

[3] Zápisy ze zasedání skupiny odborníků pro názvy a označování textilií jsou k dispozici na stránce http://ec.europa.eu/enterprise/sectors/textiles/documents/index_en.htm.

[4] Studie Evropského parlamentu o označování textilních výrobků je dostupná na stránce http://www.europarl.europa.eu/document/activities/cont/201108/20110825ATT25276/20110825ATT25276EN.pdf.

podniků. V kapitole 2 podává přehled o textilním a oděvním průmyslu, v kapitolách 3 a 4 uvádí shrnutí přezkumu případných nových požadavků na označování (článek 24) a hlavní zjištění studie o chemických látkách (článek 25) a v kapitole 5 předkládá závěry.

2. Přehled o textilním a oděvním odvětví EU

Spotřební průmysl EU založený na designérských výrobcích zahrnuje širokou škálu odvětví, zejména textilní a oděvní výrobky, kožené výrobky a obuv, výrobky pro volný čas (sport, hry a hračky), šperky, bytovou dekoraci atd. V těchto odvětvích působí více než půl milionu podniků zapojených v hodnotovém řetězci (včetně návrhů, vývoje výrobků, výroby, distribuce a maloobchodního prodeje). Společně vytvářejí celkový roční obrat v hodnotě přibližně 500 miliard EUR a poskytují asi 5 milionů pracovních míst v EU.

Evropský textilní a oděvní průmysl je vysoce diverzifikované[5], inovační a kreativní odvětví, jež z velké části tvoří malé a střední podniky: v roce 2009 měly podniky v průměru 10 zaměstnanců, oproti 18 zaměstnancům na počátku desetiletí. V roce 2011 toto odvětví sestávalo z více než 185 000 společností zaměstnávajících v Evropě 1,7 milionu lidí, jejichž celkový obrat činil 152 miliard EUR[6]. Vzhledem k intenzivní celosvětové konkurenci evropské společnosti stále více využívají výzkumu, vývoje a inovací ve snaze zachovat a zvýšit udržitelnou konkurenceschopnost. Po více než 15 letech zásadních strukturálních změn dnes představují významný podíl na činnosti odvětví specializované výrobky s vysokou přidanou hodnotou. Značné úsilí v oblasti výzkumu, vývoje a inovací posílilo objem znalostí a udržitelnost textilních podniků, zejména těch, které vytvářejí individualizovaná řešení pro nové aplikace a služby v náročných odvětvích, jako je zdravotnictví, stavebnictví, automobilový a letecký průmysl.

V uplynulých 15 letech textilní a oděvní odvětví zlepšilo svoji energetickou účinnost o zhruba 35 %, a to pokud jde o jednotku produkce i přidanou hodnotu, což je výrazně nad průměrem zpracovatelského průmyslu jako celku. Odvětví zahrnuje segmenty trhu s oděvy, interiérovými textiliemi a technickými textiliemi, z nichž každý vytváří přibližně jednu třetinu celkového obratu/příjmů. V EU však zaznamenávají úspěch především technické textilie[7], což je segment, kde má Unie relativní konkurenční výhodu vůči svým obchodním partnerům. Textilní a oděvní odvětví jako celek představuje 3 % přidané hodnoty a 6 % zaměstnanosti v celkové výrobě. V období 2004–2009 se produktivita práce v tomto odvětví zvýšila z přibližně 40 % na 46 %. Výše investic ve vztahu k přidané hodnotě byla v uvedeném období stabilní a pohybovala se na úrovni kolem 11 %.

---

5 Patří sem různorodé činnosti, jako např. výroba umělých vláken, předení (spojeno buď s primárním zpracováním vláken, nebo s výrobou textilií), tkaní (často spojeno s barvením a konečnou úpravou) a pletení, a rovněž konečné úpravy (zahrnující rovněž barvení, potisk, povrchovou úpravu a laminaci).

6 Eurostat.

7 Odvětví technického textilu s přibližně 15 000 podniky zaměstnává okolo 300 000 pracovníků. Trhy s největším uplatněním zahrnují tato odvětví: zemědělství, lesnictví a akvakultura; stavebnictví; funkční součásti oděvů a obuvi; geotextilie a inženýrství; nábytkové díly a podlahové krytiny; filtrace a výrobky pro průmyslové využití; hygiena a lékařství; dopravní vybavení a zařízení; ochrana životního prostředí; balení a skladování; osobní ochrana a ochrana vlastnictví; sport a volný čas.

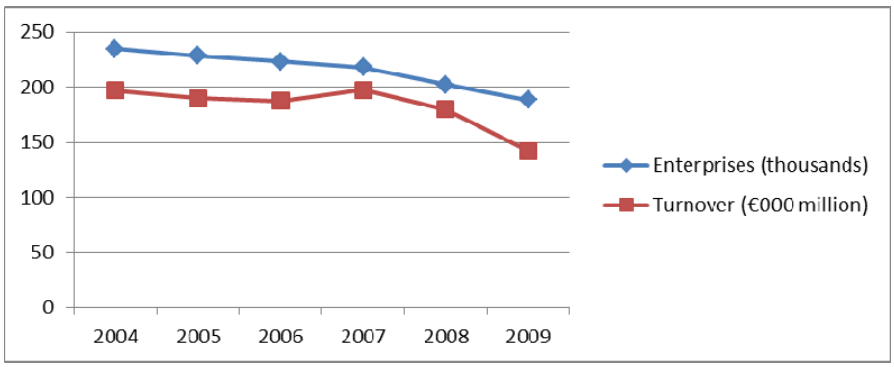

Graf 1 – Počet podniků a obrat v textilním a oděvním průmyslu (2004–2009)
Zdroj: Eurostat

Po pětiletém období útlumu se zdá, že textilní a oděvní průmysl do jisté míry překonal dopady finančního otřesu, avšak tento trend je ještě třeba potvrdit údaji z roku 2012. Hlavní faktory a problémy, které ovlivňují konkurenceschopnost textilního a oděvního průmyslu, jsou stejné jako v jiných odvětvích. Zásadní význam má především přístup k financování, aby bylo možno investovat do modernizace výrobních zařízení a vyvíjet výrobky na vyšší designové úrovni, zaměřené na stávající nebo nové trhy. Jiným závažným problémem je také nedostatek kvalifikovaných pracovních sil, a to nejen v textilním a oděvním odvětví, ale v celém zpracovatelském průmyslu. Některé otázky, jako jsou práva k duševnímu vlastnictví a jejich porušování, vyžadují řešení více zaměřená na textilní a oděvní průmysl a na konkrétní odvětví. V rámci pokroku podniky aktivně usilují o technologické i netechnologické inovace, vyvíjejí designové, značkové a kvalitní výrobky a zaměřují se na vývoz s cílem kompenzovat sníženou poptávku v EU. Odvětví tak neustále zvyšuje svou konkurenceschopnost.

3. Současná situace a zjištění týkající se pravděpodobného vývoje v oblasti označování

Tento oddíl poskytuje přehled o současných požadavcích týkajících se označování textilních výrobků a vyhodnocuje, zda jsou zapotřebí případné nové požadavky a zda je žádoucí a proveditelné harmonizovat označování textilních a kožených výrobků.

Podle nařízení o textilu musí textilní výrobky dostupné na trhu EU nést označení, které informuje o materiálovém složení výrobků pomocí názvů vláken uvedených v příloze I nařízení. Názvy vláken a procentní hmotnostní podíl všech druhů obsažených vláken musí být uvedeny v sestupném pořadí. Požadavky na označování týkající se materiálového složení se vztahují na textilní výrobky a textilní složky s obsahem nejméně 80 % hmotnostních textilních vláken. Nařízení neupravuje další aspekty označování. Kožené výrobky nepodléhají požadavkům na označování[8], s výjimkou obuvnických výrobků, na které se vztahuje směrnice 94/11/ES o obuvi[9]. Na některé kategorie textilních výrobků, včetně koberců, jiných podlahovin a výrobků bytové dekorace, se rovněž vztahuje nařízení (EU) č. 305/2011[10], kterým se stanoví harmonizované podmínky pro uvádění stavebních výrobků na trh.

Potřeba případných nových požadavků na označování se posuzuje na základě studií provedených jménem Komise, jež byly zkontrolovány a doplněny v rámci rozsáhlých

[8] Výrobky sestávající z méně než 80 % hmotnostních textilních vláken spadají mimo oblast působnosti nařízení o textilu a požadavky na označování se na ně nevztahují. Tak je tomu například u výrobků sestávajících z 79 % hmotnostních usně.

[9] Úř. věst. L 100, 19.4.1994, s. 37. http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CONSLEG:1994L0011:20070101:CS:PDF

[10] Úř. věst. L 88, 4.4.2011, s. 5. http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2011:088:0005:0043:CS:PDF

jednání[11] se širokým spektrem zúčastněných stran. Vzhledem k tomu, že studie o možné harmonizaci označování jsou studie proveditelnosti zaměřené na poskytnutí údajů pro případé posouzení dopadů, jsou uváděné možnosti politiky početnější a šířeji vymezené, než by byly ve fázi formálního posouzení dopadů. Tyto studie poskytují dobrý přehled o případném dopadu a přínosech jakýchkoli nových požadavků. Názorné příklady umožnily zhodnotit, zda je nezbytné provést další odůvodněné posouzení nákladů a přínosů.

Vzhledem k tomu, že článek 24 nařízení o textilu stanoví, že případné nové požadavky na označování, jejichž cílem je informování spotřebitelů[12], by měly být přezkoumány na základě konzultací s příslušnými zúčastněnými subjekty, zahrnovala studie o označování textilních výrobků[13] průzkum mezi spotřebiteli a pohovory se zúčastněnými stranami[14]. Studie hodnotila různé možnosti označování, mezi něž patří:

(a) Systém označování původu

Označování původu je v zájmu spotřebitelů. Podrobné diskuse o vhodnosti zahrnutí systému označování původu do nařízení o textilu nejsou v současné době vhodné vzhledem k nedávnému přijetí návrhu Komise na nařízení o bezpečnosti spotřebních výrobků[15], ve kterém má Komise v úmyslu ustanovit celounijní a meziodvětvový systém, jenž by zohledňoval zemi původu a jiné aspekty související s vysledovatelností. Tyto kroky byly pozitivně přijaty značným počtem zúčastněných stran, včetně textilního odvětví.

(b) Systém označování způsobu ošetřování

Spotřebitelé pokládají za nejdůležitější, aby byli informováni o nejlepším způsobu péče o textilní výrobky. Obecně platí, že znají a rozumí současnému systému označování používanému v soukromém sektoru. Tento dobrovolný a celosvětově zavedený systém vlastní a kontrolují zúčastněné strany a je základem pro normu EN ISO 3758:2012 (Textilie – symboly pro ošetřování) a pro jiné systémy (např. v USA). Očekávané přínosy legislativního (povinného) přístupu jsou pouze omezené a v závislosti na schopnosti podniků absorbovat náklady by nemusely vyvážit pravděpodobný přenos nákladů na konečné spotřebitele. Pravdou je, že by se zlepšilo fungování stávajícího systému, v ideálním případě tak, aby se lépe vyhovělo potřebám spotřebitelů, například použitím nových značek a případně zvýšením informovanosti (např. o praní oděvů při nízkých teplotách), což již soukromý sektor určitým způsobem činí.

(c) Systém označování velikostí

Určit správnou velikost je pro spotřebitele významnou prioritou. Veřejnost je obeznámena s různými existujícími dobrovolnými systémy a podniky a veřejné organizace nabízejí převodní tabulky. Navzdory zaznamenaným obtížím byly vypracovány evropské a mezinárodní (ISO) normy, zejména norma EN 13402, která stanoví systém kódů pro označování velikostí oblečení. Ve srovnání s jednotným celoevropským systémem založeným na normách se od povinného systému očekávají omezené přínosy. Důraz by měl být kladen na další práci v oblasti normalizace a na její dokončení. Tam, kde je to vhodné, by mohly

---

11 Zasedání (poznámka pod čarou č. 3) a spotřebitelský průzkum (poznámka pod čarou č. 14).

12 Čl. 24 odst. 1: „s cílem poskytnout spotřebitelům přesné, relevantní, srozumitelné a srovnatelné informace“.

13 Studie o označování textilních výrobků je dostupná na stránce http://ec.europa.eu/enterprise/sectors/textiles/files/studies/study-report-labelling-textile_en.pdf.

14 Jak se uvádí ve studii o označování textilních výrobků, v sedmi členských státech byl proveden spotřebitelský průzkum zahrnující více než 3 500 respondentů.

15 COM(2013) 78 final. Návrh nařízení Evropského parlamentu a Rady o bezpečnosti spotřebních výrobků a o zrušení směrnice Rady 87/357/EHS a směrnice 2001/95/ES ze dne 13. února 2013.

příslušné zúčastněné subjekty a veřejné orgány poskytnout podporu k překonání překážek a vytvoření širšího konsensu ohledně systému založeného na normách.

(d) Uvádění alergenních látek

Přítomnost alergenních látek v hotových textilních výrobcích a rizika, která představují, mají pro mnoho spotřebitelů značný význam. Některé dobrovolné systémy osvědčování a označování, pokud jde o obsah chemických látek, již existují a zajišťují informovanost spotřebitelů o přítomnosti (nebo spíše nepřítomnosti, u některých výrobků) těchto látek. Úrovně koncentrací, které mohou vyvolat alergické reakce u exponovaných skupin jednotlivců, však nebyly stanoveny pro každou z látek, které se mohou vyskytnout v textilních výrobcích. Je třeba získat vědecky spolehlivé epidemiologické údaje. Přetrvávají též nejistoty, zejména pokud jde o příčinnou souvislost mezi textilními výrobky a alergiemi u populace, expozici spotřebitelů a variabilitu vztahu mezi dávkou a alergickou reakcí u různých osob, jakož i chemické látky vyskytující se v hotových textilních výrobcích. V současné době tyto nejistoty vskutku představují překážku toho, aby mohly být spotřebitelům poskytovány přesné, relevantní a srovnatelné informace o skutečných rizicích souvisejících s přítomností chemických látek v textilních výrobcích. Aby tyto informace plnily svůj účel, musí být jasné a srozumitelné všem spotřebitelům. Rovněž je zapotřebí získat spolehlivější a ověřitelné informace k prokázání souladu s předpisy, provádění kontrol v rámci dozoru nad trhem a uplatňování donucovacích opatření. Určité řešení rizik vyplývajících z některých látek v textilních výrobcích by mohly poskytnout stávající horizontální právní předpisy, zejména nařízení (ES) č. 1907/2006 o registraci, hodnocení, povolování a omezování chemických látek (REACH)[16] a nařízení (ES) č. 1272/2008 o klasifikaci, označování a balení látek a směsí[17], případně další právní předpisy (např. o kosmetických přípravcích, biocidech či pesticidech).

(e) Elektronické označování a jiné technologie a jazykově nezávislé symboly nebo kódy (pro určení vláken)

Některé nové a inovační technologie a nástroje pro poskytování informací, např. 2-D kódy a identifikace na základě rádiové frekvence (RFID), jsou nyní k dispozici v obchodní síti a používají se u potravin a textilních výrobků. Pokusy velkých maloobchodních společností v oblastech, jako je řízení zásob, objednávek a zákazníků, přinášejí zajímavé výsledky. Pro široké využívání malými a středními podniky jsou však zapotřebí nákladově efektivnější a dostupnější řešení. Přínosy legislativního (povinného) přístupu pro spotřebitele jsou považovány za omezené a náklady stále zůstávají příliš vysoké. Jednotlivé podniky by měly mít možnost volby mezi různými konkurenčními systémy.

(f) Jiné druhy označování a označování pravosti usní

Komise rovněž analyzovala jiné druhy označování, které nejsou výslovně zmíněny v článku 24 nařízení, zejména označování organických výrobků, ekologické či sociální označování a označení hořlavosti a pravosti. Ukázalo se, že spotřebitelé mají povědomí o různých stávajících normách a mezinárodních, vnitrostátních či unijních systémech, jako jsou např. označování organických výrobků (soukromý systém), ekoznačení (ekoznačka EU, Nordic Swan, Blue Angel atd.) nebo sociální označování (norma ISO 26000). Některá ekologická označení již stanoví omezení používání nebezpečných látek, které mohou mít nepříznivý dopad na životní prostředí a vyvolávat alergické reakce. Zájem spotřebitelů o zavedení podobných systémů označování na úrovni EU v rámci nařízení o textilu byl tudíž nízký. Na druhé straně výsledky průzkumu mezi spotřebiteli a výrobci, pokud jde

[16] Úř. věst. L 396, 30.12.2006, s. 1. http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2006:396:0001:0849:CS:PDF

[17] Úř. věst. L 353, 31.12.2008, s. 1. http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2008:353:0001:1355:cs:PDF

o označování usní[18], prokázaly, že případné značení pravosti usní je vnímáno jako přínosné. Proto Komise nedávno zahájila proces posouzení dopadů s cílem důkladně zhodnotit náklady a přínosy různých možností politiky, včetně legislativní varianty, v oblasti označování pravosti usní. Na základě výsledků tohoto posouzení Komise rozhodne, zda by se mělo přistoupit k opatřením na úrovni EU.

4. Studie o alergenních látkách

Na základě článku 25 nařízení o textilu byla Komise pověřena, aby vyhodnotila možnou příčinnou souvislost mezi alergickými reakcemi a chemickými látkami či směsmi používanými v textilních výrobcích, a na základě této studie[19] případně předložila v kontextu stávajících právních předpisů legislativní návrhy. V souladu s uvedeným článkem studie vzala v úvahu závěry studií provedených na úrovni členských států a zaměřila se na chemické látky v hotových textilních výrobcích, nikoli však na textilní vlákna nebo textilie. Součástí studie byly rovněž aspekty ochrany zdraví při práci a posuzování rizik chemických látek. Na základě výsledků studie tento oddíl rozebírá možnosti řešení obav vztahujících se k alergenním látkám používaným při výrobě textilu.

Většinu textilních výrobků lze považovat za bezpečné[20], přestože zvláště citliví jedinci mohou mít alergické reakce na textilní vlákna, a to buď na vlnu jako takovou, nebo na určité chemické látky (nebo směsi) používané při výrobě textilních výrobků. Přibližně 1 až 2 % všech kontaktních alergií údajně vyplývají z textilií[21] (které se tak řadí na čtvrté místo mezi nejčastěji hlášené alergeny, za kosmetické výrobky[22], kovové doplňky a léčivé přípravky). Přibližně dvě třetiny případů alergických reakcí v souvislosti s textilními výrobky jsou přisuzovány disperzním barvivům, z nichž některá mohou u zvláště citlivých jedinců vyvolat alergickou kontaktní dermatitidu. Současné vědecké poznatky ukazují, že některé pryskyřice používané pro konečnou úpravu textilií mohou uvolňovat látky, které u zvláště citlivých jedinců způsobují alergickou kontaktní dermatitidu. Mnohé přídavné a pomocné látky v textiliích jsou vzácně senzibilizující, ale reaktivní barviva nemají potenciál k senzibilizaci. Na základě svých vlastností jsou některé látky klasifikovány jako látky senzibilizující nebo dráždivé, a ty mohou zůstat v hotových textilních výrobcích.

Zatím není možné vyvozovat obecné závěry o tom, zda existuje příčinná souvislost mezi alergickými reakcemi a chemickými látkami, které se používají u hotových textilních výrobků a zůstávají v nich. Přetrvává nejistota, pokud jde o skutečné uvolňování a bezpečné prahové hodnoty koncentrací senzibilizujících a dráždivých chemických látek v hotových textilních výrobcích, a proto je obtížné poskytovat přesné a relevantní informace o riziku pro spotřebitele. Kromě toho je třeba provést hodnocení rizik ke stanovení, zda tyto látky představují nepřijatelné riziko vyžadující opatření v rámci řízení o omezení podle nařízení

---

[18] Studie o označování usní je dostupná na stránce http://ec.europa.eu/enterprise/sectors/leather/files/study-report-labelling-leather_en.pdf.

[19] Studie o příčinné souvislosti mezi alergickými reakcemi a chemickými látkami či směsmi používanými v textilních výrobcích: http://ec.europa.eu/enterprise/sectors/textiles/files/studies/study-allergic-reactions-textile_en.pdf.

[20] V roce 2012 se převážná většina oznámení v rámci systému RAPEX, pokud jde o textilní a oděvní výrobky, týkala rizika spojeného s použitím pásů, nikoli chemických látek.

[21] BfR Information No. 018/2007 http://www.bfr.bund.de/cm/349/introduction_to_the_problems_surrounding_garment_textiles.pdf.

[22] „Odhaduje se, že četnost kontaktních alergií na vonné přísady v celé populaci v Evropě je 1–3 %“. Stanovisko Vědeckého výboru pro bezpečnost spotřebitele k alergenním vonným látkám v kosmetických přípravcích, strana 7. Stanovisko SCCS/1459/11 je dostupné na stránce http://ec.europa.eu/health/scientific_committees/consumer_safety/docs/sccs_o_102.pdf.

REACH. Odborně posouzené epidemiologické údaje jsou nedostatečné[23] a jsou-li k dispozici, nebývají aktuální.

Velká většina látek používaných při výrobě textilu a nacházejících se v hotových textilních výrobcích nejsou senzibilizující ani dráždivé látky[24]. Existují látky vyvolávající obavy[25], jejichž použití je omezeno nebo zakázáno podle stávajících právních předpisů EU (např. nařízení REACH, nařízení o kosmetických přípravcích, předpisy o detergentech a ekoznačka EU). Pokud jde o látky vzbuzující mimořádné obavy, Komise na konci roku 2012 ve spolupráci s Evropskou agenturou pro chemické látky a členskými státy vypracovala plán ohledně látek vzbuzujících mimořádné obavy[26], jehož cílem je identifikovat všechny tyto látky, které mají význam pro EU, a zahrnout je do seznamu látek pro případné povolení podle nařízení REACH do roku 2020. Plán zahrnuje počáteční prověření, na jehož základě bude zrušen prioritní status látek, které mimo jiné nejsou vyráběny a/nebo používány v EU, po němž má následovat analýza možností řízení rizik zaměřená na vymezení nejvhodnějších způsobů, jak řešit potenciální rizika plynoucí z látek vyráběných a používaných v Unii. V případě potřeby tato analýza navrhne další opatření, a to buď v rámci nařízení REACH nebo mimo jeho rámec. Jakýkoli případný regulační přístup musí být založen na spolehlivých, ověřitelných a snadno srozumitelných informacích, pokud má přinést žádoucí výhody pro spotřebitele a podniky a usnadnit dodržování a prosazování předpisů a dozor nad trhem.

Budoucí vývoj se pravděpodobně zaměří na podporu výzkumu alternativních nealergenních látek a hodnocení expozice a rizik, jakož i na řešení nejistot, pokud jde o látky, které mohou být uvolňovány z hotových textilních výrobků, a koncentrace či mezní hodnoty k ochraně před alergiemi. Práce na provedení plánu pro látky vzbuzující mimořádné obavy by rovněž mohla být součástí činností navazujících na studii o souvislosti mezi alergickými reakcemi a chemickými látkami v textilních výrobcích. Činnost v rámci uvedeného plánu bude zahrnovat zřízení ad hoc koordinační skupiny k prověření senzibilizujících látek a určení, které z nich mohou být látkami vzbuzujícími mimořádné obavy. Tato skupina by mohla prověřit seznamy látek nacházejících se v textilních výrobcích, které byly vypracovány v souvislosti se studií podle článku 25, a pokud to bude namístě, zahrnout je do dalšího výběru prioritních látek a do analýzy možností řízení rizik.

5. Závěr

Studie provedené jménem Komise a konzultace se širokou škálou zúčastněných stran naznačují, že další iniciativy k zavedení nových požadavků na označování textilních výrobků jsou v zájmu spotřebitelů.

Nicméně na základě provedených hodnocení Komise dospěla k závěru, že požadavky na označování, jež jsou uvedeny níže, není zapotřebí řešit v nařízení o textilu, jelikož jsou v současné době zavedeny nebo vytvářeny na základě jiných regulačních nebo neregulačních rámců: i) označování způsobu ošetřování výrobků a označování velikostí je upravováno buď

---

[23] „Údaje z pokusů zaměřených na určení dávky k vyvolání alergické reakce u lidí jsou v mnoha ohledech velmi omezené.“ Stanovisko SCCS/1459/11 k alergenním vonným látkám v kosmetických přípravcích, strana 8.

[24] Bylo identifikováno přibližně 70 alergenních látek, zpráva KEMI č. 3/13. http://www.kemi.se/Documents/Publikationer/Trycksaker/Rapporter/Rapport-3-13-textiles.pdf

[25] Mezi látky vzbuzující obavy patří: látky karcinogenní, mutagenní a toxické pro reprodukci (CMR), perzistentní bioakumulativní a toxické látky (PBT), endokrinní disruptory atd.

[26] Plán pro látky vzbuzující mimořádné obavy vymezuje proces ke stanovení a posouzení několika kategorií potenciálních látek vzbuzujících mimořádné obavy, včetně senzibilizujících látek. (http://register.consilium.europa.eu/pdf/en/13/st05/st05867.en13.pdf)

dobrovolnými systémy nebo normami; ii) zejména práce v oblasti normalizace směřuje k harmonizovanému označování velikostí a systému kódů na úrovni EU a na mezinárodní úrovni; a iii) označování země původu se týká návrh Komise na nařízení o bezpečnosti spotřebních výrobků, které v článku 7 stanoví řešení aspektů souvisejících se zemí původu a se sledovatelností, platné pro všechna odvětví.

Pokud jde konkrétně o požadavky na označování alergenních látek používaných při výrobě textilu, Komise považuje za důležité další úsilí v oblasti výzkumu a využití alternativních a nealergenních látek. Ačkoli již existují některé dobrovolné systémy označování, jejichž prostřednictvím jsou spotřebitelé informováni o přítomnosti nebezpečných látek (včetně alergenních látek) v textilních výrobcích, měly by být systémy označování a jiné prostředky k informování o alergenních látkách dále zkoumány. Rovněž by měla být posouzena potřeba přijetí dalších opatření ke kontrole přítomnosti látek (především senzibilizujících látek), které se vyskytují v hotových textilních výrobcích a mohou se z nich uvolňovat, a případně tuto otázku řešit pomocí příslušných nástrojů, které jsou k dispozici v rámci právních předpisů EU v oblasti chemických látek, a zejména v rámci nařízení REACH. Výsledky souběžných procesů, například probíhající revize kritérií ekoznačky EU pro textilní výrobky, budou zohledněny.